

Rainer Maria Rilke

(1875 – 1926)

ABISÁG

1

Feküdt. Gyereklánykarját ráhelyezték,
s odafonták szolgák a fonnyadóra,
akin feküdt; telt sok-sok lassu óra,
s szorongató volt a roppant öregség.

S arcát olykor az aggastyán-szakállba
fürta, mikor bagoly szólt élesen;
s mindaz, mi éj volt, jött, és körbeszállta
csapatban őt a vágy és félelem.

A csillagok rokon módon remegtek,
kutatva illat járt át a szobán,
a függöny moccan, jelt adott, s a jelnek
utána fordult szeme tétován –.

De nem próbált meg elhúzódni mégsem,
s érintetlen az éjek éjjelén,
feküdt a vén, királyi dermedésen
szűziesen, s lélekként könnyedén.

2

Ült a király, múlatta a napot,
mult tetteken, volt vágyakon merengve,
s kedvenc szukáján, mit ápolgatott –.

De Abiság ráboltozódva este
fölelhajolt. S élete elhagyott
part lett, a tenger szikkadt, puszta medre,
s a lány mell: csöndes csillagkép felette.

S mint asszonyok értője, néha-néha
szemöldökén át meglátta a néma,
csóktalan száj nem-rezgő hajlatát;
s látta: érzelme zöldszín vesszejével
a lány az ő föld-mélyéhez nem ér el.
Fázott. S kereste, lesve, mint kutyák,
utolsó csepp vérében önmagát.

NEMES NAGY ÁGNES fordítása